

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobkyně: **S. H.**, zastoupené JUDr. Marcelou Scheeovou, advokátkou se sídlem Štupartská 4, Praha 1, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, se sídlem Květná 15, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2012, čj. BJ937-2/99/6/9/2012-SŘ, o kasační stížnosti společnosti ZIMBO CZECHIA s. r. o., se sídlem Na Zátorách 8, Praha 7, zastoupené JUDr. Marcelou Scheeovou, advokátkou se sídlem Štupartská 4, Praha 1, proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 21. 11. 2012, čj. 10 A 69/2012 - 58,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát, rozhodnutím ze dne 6. 6. 2012, čj. BJ937-2/99/6/9/2012-SŘ, zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Táboře, ze dne 7. 3. 2012, čj. CZ31919-1/2012/001/3/2012. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni uložena pořádková pokuta podle § 19 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole ve výši 10 000 Kč.

[2] Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 21. 11. 2012, čj. 10 A 69/2012 - 58, rozhodl, že společnost ZIMBO CZECHIA s. r. o. není osobou zúčastněnou na řízení ve věci žaloby žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 6. 2012, čj. BJ937-2/99/6/9/2012-SŘ.

[3] Uvedené usnesení krajského soudu napadla společnost ZIMBO CZECHIA (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Stěžovatel současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 s. ř. s. Svůj návrh odůvodnil tím, že pokud by ústní jednání proběhlo bez jeho účasti, aniž by bylo předem o jeho kasační stížnosti rozhodnuto, a to za situace, kdy by mu postavení osoby zúčastněné na řízení náleželo, došlo by ke zmaření, popř. k omezení možnosti uplatnění jeho

ústavních práv jako zúčastněné osoby. Stěžovatel předpokládá, že příslušný krajský soud vydá ve věci 19. 12. 2012 rozhodnutí o podané žalobě.

[4] Nejvyšší správní soud při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

[5] Podle § 107 s. ř. s., věta před středníkem, kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Tento institut představuje dočasnou procesní ochranu stěžovatele před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního rozhodnutí. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro mimořádné a ojedinělé případy, a to jen na základě návrhu stěžovatele. Břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně prokázání splnění podmínek pro přiznání odkladného účinku, tj. negativních právních důsledků spjatých s usnesením krajského soudu, nese v dané věci stěžovatel. Žádost o přiznání odkladného účinku proto musí být dostatečně individualizovaná a podepřená konkrétními důkazy.

[7] Nejvyšší správní soud v uvedené věci neshledal důvody pro, které by bylo třeba prolomit mimořádnost institutu odkladného účinku. Stěžovatel žádným způsobem nerozvedl, jak konkrétně by se v projednávané věci mělo nepřiznání odkladného účinku dotknout jeho práv. Pouze obecně poukázal na procesní důsledky usnesení krajského soudu spjaté s nařízením jednání ve věci samé. Z jeho návrhu nebylo patrné, v čem konkrétně spočívá onen zákonem předpokládaný výjimečný a závažný stav, který by byl způsoben výkonem napadeného rozhodnutí a který by později nebylo již možné odčinit, popř. by se tak mohlo stát jen s vynaložením značných nákladů. Samotné přesvědčení stěžovatele o tom, že mu svědčí postavení osoby zúčastněné na řízení, nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku. To, zda mu takové postavení přísluší, bude až předmětem věcného přezkumu kasační stížnosti.

[8] Nejvyšší správní soud k uvedenému doplňuje, že z rejstříku Infosoud na stránkách www.justice.cz, vyplývá, že krajský soud jednání nařízené na 19. 12. 2012 odročil. S ohledem na to, že stěžovatel podal kasační stížnost proti shora specifikovanému usnesení, krajský soud odeslal celý spisový materiál (tj. soudní i správní spis) Nejvyššímu správnímu soudu. Tato skutečnost sama o sobě brání v rozhodnutí krajského soudu o věci samé a poskytuje stěžovateli dostatečnou ochranu před jím nastíněnými následky usnesení krajského soudu.

[9] Vzhledem k tomu, že stěžovatel dostatečným způsobem nedoložil, že výkon nebo jiné právní následky napadeného usnesení krajského soudu by pro něj představovaly relevantní újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., Nejvyšší správní soud se nezabýval tím, zda by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Nejvyšší správní soud po zvážení argumentů stěžovatele tedy dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku nebyly splněny. Proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení. Soud zdůrazňuje, že usnesení o přiznání či nepřiznání odkladného

účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy, a nelze z něj jakkoliv předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. března 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu